



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **O. B.**
státní příslušností Ukrajina
bytem v ČR: P.
zastoupený Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem
sídlem Oveňecká 78/33, 170 00 Praha 7

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2018 č. j. OAM-1030/ZA-ZA06-K02-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M., advokátovi, sídlem Oveňecká 78/33, 170 00 Praha 7, se přiznává odměna ve výši 16 456 Kč, která bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

2. Žalobce ve své žalobě namítal, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné a nepřezkoumatelné. Správní řízení bylo podle něj jednostranné a neobjektivní, žalovaný nepostupoval v souladu s právním řádem České republiky, se zásadami a principy činnosti správních orgánů. Měl za to, že napadené rozhodnutí je nedostatečně odůvodněné, žalovaný chybně vyložil zákon. Byl také toho názoru, že byl zkrácen na svých právech. Poukázal na to, že použité informace o situaci na Ukrajině nejsou aktuální, nebyl přesně a úplně zjištěn skutkový stav věci. O udělení mezinárodní ochrany požádal proto, že mu na Ukrajině hrozí reálné nebezpečí a vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, má strach o svůj život. Bezpečnostní situace se dle něj zhoršuje. Odkázal na zprávy Amnesty International o Ukrajině.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že námitky žalobce nepovažuje za důvodné. Odkázal na obsah správního spisu, měl za to, že postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace. Poukázal na to, že žalobce žádal o udělení mezinárodní ochrany již podruhé, v žádosti vyjádřil obavu z ohrožení života osobou jménem K., obával se také neofašistických skupin a banditismu, nedodržování lidských práv a problémů při komunikaci v ruštině. Skutečnosti uváděné žalobcem nepovažoval za azylově relevantní a měl za to, že se žalobce snaží legalizovat si svůj pobyt v České republice. Zmínil také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2014 sp. zn. 3 Azs 21/2004 a ze dne 22. 1. 2004 sp. zn. 5 Azs 37/2003. Poznamenal, že žalobce nevyužil možnosti ochrany prostřednictvím orgánů státu svého posledního trvalého bydliště, se svými obavami se neobrátil na policejní orgány na Ukrajině, ani se nepokusil využít prostředky ochrany. Žalovaný dále popsal význam institutu azylu a konstatoval, že azylový příběh žalobce považuje za nevěrohodný, neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Uvedl také, že žalobci poskytl prostor pro sdělení všech okolností, které považuje za významné pro udělení mezinárodní ochrany, využil celou škálu informací o zemi původu žalobce. V souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu umožnil žalobci se s těmito informacemi seznámit a vyjádřit se k nim, žalobce k podkladům žádné námitky neměl. Žalobce dle něj nesdělil žádné skutečnosti, které by bylo možné podřadit vážné újmě ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu, z napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, z jakých důvodů nebyla žalobci doplňková ochrana udělena. Byl toho názoru, že v žalobě uváděné odkazy na zprávy Amnesty International nemají žádnou souvislost s případem žalobce. Navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.
4. Ve vyjádření k jednání ve věci ze dne 10. 2. 2020 žalobce namítal nesprávně vyhodnocené důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu, uvedl tři zdroje nebezpečí – skupinu banditů řízenou osobou N. J. K., ukrajinskou prokuraturu, neofašistické skupiny a ozbrojené bandity. Dále žalobce uvedl, že „minimálně ve vztahu k hodnocení otázky hrozícího pronásledování žalobce na Ukrajině pro jeho minulé aktivity pro „Stranu regionů“, správní orgán ve skutečnosti meritorní posouzení neprovedl, neboť nesprávně uvedl, že žalobce tuto hrozbu mohl jistě uvést již v předchozím řízení (2015) a současně jeho tvrzení nejsou věrohodná. I tím dle žalobce způsobil nepřezkoumatelnost rozhodnutí, minimálně v této části.“ Další námitkou žalobce byl nesprávný postup při obstarávání a hodnocení podkladů pro rozhodnutí, znevěrohodnění výpovědi žalobce, kdy podle žalobce žalovaný nevěrohodnost výpovědi žalobce konstatuje na základě nepodložených úvah. Dále

pak podle žalobce byla rovněž nesprávně vyhodnocená otázka nebezpečí pronásledování z politických důvodů, nebyla dostatečně posouzena reálná možnost žalobce vyhledat pomoc u státních orgánů své vlasti v případě, že by byl ohrožen ze strany soukromých osob (I. K.) a také bylo nesprávně posouzení udělení doplňkové ochrany.

5. Na jednáních konaných před zdejším soudem ve dnech 30. 1. 2020 a 13. 2. 2020 účastníci setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích. Zástupce žalobce předložil soudu dva články ze dne 28. 11. 2018 (Gazeta Wyborcza) a ze dne 20. 3. 2019 (strana.ua), se kterými byli účastníci seznámeni. Zástupkyně žalovaného k předloženým předmětným článkům uvedla, že ani jeden z nich se jmenovitě přímo netýká žalobce, jde pouze jen o obecná konstatování a žalobce není novinář, novinářsky aktivní, takže předložené články nejsou pro danou věc relevantní.
6. Správní spis pak obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: předávací protokol Ředitelství služby cizinecké policie, Přijímacího střediska cizinců Zastávka ze dne 7. 12. 2017 č. j. CPR-32773/ČJ-2017-931200-AZ, dokument „Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu“ ze dne 12. 12. 2017, protokol o seznámení se s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 21. 3. 2018, informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 22. 1. 2018 „Ukrajina – Situace v zemi, politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby“, informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 10. 10. 2017 „Ukrajina – Vnitřně přesídlené osoby, aktuální počty, legislativa, postavení ve společnosti, státní a nestátní asistence“, zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 12. 12. 2017 o stavu lidských práv na Ukrajině 16. 8. až 15. 11. 2017, zprávu Freedom House z ledna 2018 o Ukrajině, zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 3. 3. 2017 o dodržování lidských práv na Ukrajině v roce 2016, informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 3. 8. 2017 č. j. 107318/2017-LPTP „Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 24. 4. 2018, předvolání na SBU ze dne 27. 9. 2017 a ze dne 23. 1. 2018 předložená žalobcem, protokol o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 30. 5. 2018, výroční zprávu Human Rights Watch ze dne 12. 1. 2017 o Ukrajině, informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 16. 5. 2018 č. j. 110372/2018-LPTP „Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“, informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 25. 7. 2016 č. j. 107283/2016-LPTP „Možnost podat stížnost proti postupu příslušníků policejních orgánů či jiných orgánů státní moci“, překlad čl. 293 až čl. 295 trestního zákoníku Ukrajiny č. 2341-III ze dne 5. 4. 2001 ve znění zákona č. 2292-VIII ze dne 8. 2. 2018, rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2018 č. j. OAM-1030/ZA-ZA06-K02-2017.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
8. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 7. 12. 2017 požádal o udělení mezinárodní ochrany. Ke své žádosti uvedl, že je ukrajinské státní příslušnosti, dorozumí se rusky a ukrajinsky, je pravoslavného vyznání. Byl členem Strany regionů, v současnosti není politicky aktivní. Je ženatý, i jeho manželka žádá v České republice o mezinárodní

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

ochrany. Manželka má dceru z prvního manželství, která se nachází v přijímacím středisku a též žádá o mezinárodní ochranu. Žalobce se o ni stará od jejích 4 let. Naposledy žil ve městě K. R. v Dněpropetrovské oblasti. S rodinou vycestovali dne 13. 12. 2014 autobusem. Byl pouze v České republice, měl vízum, o udělení mezinárodní ochrany žádal již v roce 2015, nebyla mu udělena, rozhodnutí obdržel dne 5. 12. 2017. Jeho zdravotní stav je dobrý, s ničím se neléčí, neužívá žádné léky. O mezinárodní ochranu žádá, neboť se obává o život svůj a své rodiny. Ve městě K. R. je člověk jménem N. J. K., který je v současné době poslancem, býval zločineckou autoritou. Seznámil se s ním přes bývalého souseda A. B., který v jeho skupině zastával vysoké místo. Přes něj žalobce získal práci v ochrance objektů, které skupině náležely. Na konci roku 2013 byl členem Strany regionů, pracoval v továrně na vedoucí pozici. V té době mu K. nařídil, aby verboval lidi z továrny na antimítink do Kyjeva. Musel souhlasit, začal s ním spolupracovat, vše si zaznamenával, sám se některých akcí v Kyjevě účastnil. V únoru 2014 mu řekli, že potřebují lidi na Antimajdan v Dněpropetrovsku, žalobce se akce zúčastnil. Začátkem března 2014 spolupráce skončila. K. pak byl činný v politické straně UKROP, bylo veřejně známo, že má ozbrojenou skupinu KRIVBAS. V prosinci 2014 odjel žalobce do České republiky a na jaře 2015 se přes sociální síť dozvěděl, že prokuratura města K. R. žádá o vydání informací o tzv. titušcích (lidech, kteří se účastnili antimítinku). Následně se obrátil na svého dobrého kamaráda, který mu sdělil, že bude lepší, když se ztratí, protože do mnoha továren začali příjíždět lidé z prokuratury, a ať mu už radši nevolá. Od té doby přestal udržovat kontakt se svými známými a příbuznými. Na konci listopadu 2017 se dozvěděl o zamítavém rozhodnutí ve věci udělení mezinárodní ochrany, spojil se proto s rodiči, kteří mu řekli, že k nim několikrát přišli zástupci prokuratury a SBU, přišli i zločinci od K. Je si jistý, že by ho na Ukrajině čekala smrt, protože je nepotřebným svědkem. K. je poslancem, má moc a peníze, může ho odstranit. Manželka s dcerou mohou zmizet. V přechodném řízení tyto skutečnosti nezmiňoval, neboť je nepovažoval za důležité, taková hrozba v tu dobu neexistovala. Žalobce v průběhu řízení předložil výtisky článků týkajících se situace na Ukrajině (zejména zatýkání aktivistů), předvolání na SBU ze dne 27. 9. 2017 a 23. 1. 2018. Žalovaný shromáždil informace o politické a bezpečnostní situaci na Ukrajině. Součástí spisu jsou též podklady z řízení o předchozí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.

9. Při pohovoru dne 24. 4. 2018 žalobce žalovanému sdělil, že před odchodem z vlasti neměl problémy s ukrajinskými státními orgány. Pokud jde o členství ve Straně regionů, že byl jako pozorovatel u voleb, vše bylo na příkaz, kdyby neuposlechl, vyhodili by ho z práce. Ve městě K. R. se nebojuje, nebezpečí hrozí od skupinek neofašistů a jiných. Má informace, že situace je ještě horší, než když odjížděl, veškeré informace má z internetu, sleduje ruské i ukrajinské kanály, je tam hodně článků o rozvíjejícím se banditismu. Na Ukrajině se nedopustil trestné činnosti, nenarušoval veřejný pořádek. K nedodržování lidských práv a nesvobodě projevu konstatoval, že se to projevuje např. tím, že nemůže mluvit rusky, obrací tím na sebe pozornost. Všichni opěvují Banderu, o němž je historicky známo, že zabil mnoho lidí, pokud nechce mít konflikt, musí ho také opěvovat. Nedá se nic říct proti současné vládě, nemůže mluvit ani o tom, že jeho děda byl vyznamenán jako hrdina druhé světové války, to se považuje za projev separatismu, o Rusku vůbec nelze mluvit. Pokud jde o potíže s mluvením v ruštině, dříve o tom nemluvil, nikdo se ho na to neptal. Hovořil spíš o svých problémech, které na Ukrajině měl. V podkladech pro vydání rozhodnutí se psalo, že Ukrajina je právním státem, otevřeně řekl, že to není pravda. Osobně žádné potíže s ruštinou neměl, i tenkrát ale na západní Ukrajině člověku, který mluvil rusky, neprodali ani chleba, dnes je dle něj vše horší. Má strach z neofašistické skupiny, již v poskytnutí

údajů hovořil o muži jménem K., resp. o jeho nadřízeném K. Bojí se všech uskupení, za nevhodné slovo jsou schopni člověka i zabít. Policie proti tomu nekoná. Poukázal na to, že při oslavě osvobození Kyjeva od fašistů přišli pamětníci a fašistické skupiny je polévali barvou, policie nezakročila. K omezení lidských práv ve svém případě sdělil, že se ho nikdo neptal, jestli chce být ve Straně regionů, nechtěl se zúčastnit akcí, které strana nařídila, ale musel, kdyby to neudělal, přišel by o práci. S omezováním svobody projevu to v době, kdy ještě žil na Ukrajině, nebylo tak hrozné, dnes se na člověka za nesprávný názor oboří i na sociálních sítích, existuje prý i paragraf, podle kterého se na sociálních sítích nesmí uvádět některé názory, např. proti válce na Donbasu. Předvolání předložil žalovanému, protože se týká jeho případu, sdělují mu tam podezření, že posílal lidi, aby se zúčastnili Antimajdanu. Přinesla mu je policie k rodičům do bytu, jeden jeho známý mu dokumenty poslal přes internet. Být podezřelý podle něj znamená, že se člověk dostaví, vyslechnou ho a dají ho do vazby. Pokud by předvolání převzal, dali by mu pouta a odvedli by ho. Pokud by se manželka s dcerou musely vrátit na Ukrajinu, domnívá se, že by je K. mohl někam odvézt a mohl by ho vydírat, aby se také vrátil a vydal se mu. K. si udržel moc i v současném režimu, pokud by žalobce přijel zpět na Ukrajinu a musel by vyprávět, jak to bylo před Majdanem, K. by se to nelíbilo, je pro něj nepohodlným svědkem. Dne 7. 5. 2018 žalobce doložil materiály vztahující se k podezření, že posílal lidi, aby se zúčastnili Antimajdanu, což dovozuje z uvedených paragrafů, je přesvědčen, že se týká Antimajdanu (protokol o seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 30. 5. 2018). Žalovaný shromáždil další informace o situaci na Ukrajině, žalobce předložil e-mailovou korespondenci se svým kamarádem, který mu poslal předvolání na SBU. Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 6. 2018 č. j. OAM-1030/ZA-ZA06-K02-2017 žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ust. §§ 12 – 14b zákona o azylu.

10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

11. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
12. Žalovaný se na str. 7 až 15 napadeného rozhodnutí velmi podrobně zabýval tím, zda jsou dány důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Vyjádřil se ke skutečnostem, které žalobce uvedl jako důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a uzavřel, že nebylo zjištěno, že by žalobce byl ve své vlasti pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo že by měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Městský soud v Praze se s hodnocením žalovaného ztotožňuje, plně na něj odkazuje.
13. Podle ust. § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
14. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018-33: „Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě

hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele přitom žalovaný vůbec neshledal důvod hodný zvláštního zřetele, bez něhož je jeho správní vyloučení ohledně udělení humanitárního azylu vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrné ‚nehumánní‘ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“

15. Žalovaný se na str. 16 napadeného rozhodnutí vypořádal též s tím, zda byly splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. Uvedl, že žalobce je dospělou, zcela zdravou a plně právně způsobilou osobou, která je schopná zajistit si prostředky na uspokojení svých potřeb prací. Žalobce je ženatý, jeho manželka s dcerou jsou rovněž ukrajinské státní příslušnosti (v České republice stejně jako žalobce žádaly o udělení mezinárodní ochrany), v České republice nemá jiné rodinné vazby. S ohledem na uvedené žalovaný konstatoval, že nenalezl zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení humanitárního azylu. Městský soud v Praze považuje učiněné hodnocení za dostatečné, ve shodě s žalovaným pak má za to, že nebyl naplněn neurčitý právní pojem „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv. Ostatně žalobce v žalobě nenamítal, že by v jeho případě byly dány předpoklady pro udělení této formy mezinárodní ochrany.
16. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
17. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
18. Žalovaný se na str. 16 až 21 napadeného rozhodnutí zabýval tím, zda jsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany. Pokud jde o důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ust. §

14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu, dle shromážděných informací o Ukrajině nelze v zemi původu žalobce uložit ani vykonat trest smrti, neboť ten byl na Ukrajině zrušen v roce 2000. Co se týče důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu, žalovaný se podrobně věnoval i této otázce, posoudil skutečnosti tvrzené žalobcem a neshledal, že by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy spočívající v mučení nebo nelidském či ponižujícím zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu. Konstatoval, že žalobce nikdy neměl problémy s ukrajinskými státními orgány, jeho tvrzení považoval za účelová, nekonzistentní, měl za to, že jde spíše o domněnky žalobce než o reálné riziko, že mu hrozí vážná újma. Poukázal též na možnost využití dostupných prostředků vnitrostátní ochrany a na skutečnost, že neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu nehrozí po návratu do vlasti jakýkoli postih či diskriminace. K důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu žalovaný zdůraznil, že zhoršená bezpečnostní situace panuje ve 2 (Doněcká a Luhanská oblast) z 24 oblastí Ukrajiny. Žalobce přitom pochází z města K. R. v Dněpropetrovské oblasti, která je plně pod kontrolou ukrajinské ústřední vlády. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015 č. j. 7 Azs 265/2014-17 dále konstatoval, že ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, aby mohl být učiněn závěr, že žalobci v jeho důsledku hrozí vážná újma. Zdejší soud doplňuje, že stejné závěry vyplývají též z usnesení ze dne 18. 4. 2019 č. j. 9 Azs 410/2018-38, ve kterém kasační soud uvedl: „*K bezpečnostní situaci na Ukrajině NSS opakovaně konstatoval, že „na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ (viz usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, dále srov. např. usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 - 28; ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 - 69; ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31; a ze dne 21. 2. 2019, č. j. 4 Azs 411/2018 - 26). Ozbrojený konflikt je navíc dlouhodobě omezen na Doněckou a Luhanskou oblast, zbytek země je plně pod kontrolou ukrajinské vlády.“ Nebyl tak naplněn důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu. Žalovaný posoudil také to, zda by případné vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, a dospěl k závěru, že si žalobce v České republice nevytvořil bližší vazby, v České republice pobývá manželka žalobce se svojí dcerou, obě stejně jako žalobce opakovaně žádaly o udělení mezinárodní ochrany. Nebylo tak prokázáno, že by neudělením jakékoli formy mezinárodní ochrany došlo k porušení mezinárodních závazků České republiky z oblasti ochrany rodiny a práva na rodinný život. Ani důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu tak nebyly dány. Městský soud v Praze považuje dané odůvodnění za dostatečné a přezkoumatelné, ztotožňuje se s ním a plně na něj odkazuje.*

19. Pokud jde o námitku žalobce, že informace použité žalovaným nejsou aktuální a že měl být přesně a úplně zjištěn skutkový stav věci, Městský soud v Praze ji nepovažuje za důvodnou. Žalovaný zjistil skutkový stav věci dostatečně, žalobci umožnil uvést všechny podstatné skutečnosti, provedl s ním pohovor, vypořádal se s dokumenty, které žalobce v průběhu správního řízení předložil, shromáždil dostatek podkladů vztahujících se k aktuální situaci na Ukrajině. Žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 7. 12. 2017, žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 13. 6. 2018. Ve správním spise se nachází aktuální zprávy o zemi původu žalobce, např. informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a

migrační politiky ze dne 22. 1. 2018 „Ukrajina – Situace v zemi, politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby“ (tedy z doby cca 5 měsíců před vydáním napadeného rozhodnutí), informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 16. 5. 2018 č. j. 110372/2018-LPTP „Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“ (tedy z doby cca 1 měsíc před vydáním napadeného rozhodnutí), zpráva Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 12. 12. 2017 o stavu lidských práv na Ukrajině 16. 8. až 15. 11. 2017 (tedy z doby cca 6 měsíců před vydáním napadeného rozhodnutí), zpráva Freedom House z ledna 2018 o Ukrajině (tedy z doby cca 5 měsíců před vydáním napadeného rozhodnutí). Shromážděné podklady tak pocházejí z doby blízké vydání napadeného rozhodnutí. Zdejší soud k tomu dále odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019 č. j. 6 Azs 82/2019-25, ve kterém se uvádí: *„Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně vyjádřil k povinnosti zajistit, aby při posuzování žádostí o mezinárodní ochranu byly získávány přesné a aktuální informace z různých zdrojů, týkající se obecné situace v zemích původu žadatelů (viz rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 310/2017 - 56, nebo ze dne 12. 7. 2018, č. j. 9 Azs 105/2018 - 42). Judikaturou tedy již byla řešena otázka aktuálnosti použitých informací o zemi původu. Konkrétní otázku, jak staré podklady (informace o zemi původu) lze považovat ještě za objektivní a aktuální, je třeba vždy posuzovat v závislosti na konkrétním případě, neboť jak správně konstatoval městský soud, zastaralost nelze posuzovat pouze na základě uplynutí času, ale je třeba ji posuzovat v závislosti na tom, zda nedošlo v mezidobí ke změně okolností.“* Žalobce nadto nezmínil žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by vyplývalo, že dokumenty o situaci na Ukrajině neodpovídají aktuálnímu stavu, pouze obecně konstatoval, že se bezpečnostní situace zhoršuje. Co se týče výňatků ze zpráv Amnesty International, na které žalobce poukázal v žalobě, soud podotýká, že není zřejmé, k jakému datu se dané informace váží, navíc se nevztahují ke konkrétní situaci žalobce. Pokud jde o články ze dne 28. 11. 2018 a ze dne 20. 3. 2019, které byly soudu předloženy zástupcem žalobce, soud souhlasí s názorem žalovaného, že nemají pro danou věc žádnou relevantnost.

20. Žalobce dále namítal, že napadené rozhodnutí je *„nezákonné a nepřezkoumatelné kvůli vadám předcházejícího správního řízení. Správní řízení je soubor pravidel, kterými se správní orgán při rozhodování musí řídit. Správní orgán je povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci. V rozporu s tímto celé řízení bylo jednostranné a neobjektivní. Žalovaný porušil svou povinnost postupovat řádným procesním postupem v souladu s právním řádem ČR, se zásadami a principy činnosti správních orgánů. Podle mého názoru Ministerstvo vnitra své rozhodnutí nedostatečně odůvodnilo a vyložilo zákon chybně.“* V této souvislosti Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005-58, ve kterém kasační soud konstatoval: *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých "obvyklých" nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním*

či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“ Tyto závěry jsou v judikatuře Nejvyššího správního soudu opakovaně zmiňovány, např. v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010 č. j. 4 As 3/2008-78, či v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018 č. j. 10 Azs 65/2017-72.

21. Žalobce v žalobě ze dne 9. 7. 2018 nevyličil, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž neozřejmil svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.
22. Teprve až při jednáních a ve vyjádření k jednání ve věci ze dne 10. 2. 2020 zástupce žalobce soudu předestřel další argumenty. Soud v této souvislosti upozorňuje, že dle judikatury správních soudů žalobní bod je vždy spojením skutkových a právních důvodů, které mohou navzájem vytvářet různé kombinace. V řízení před správním soudem pak nelze postupovat tak, že žalobce v žalobě, kterou podá ke konci lhůty pro podání správní žaloby, uplatní především obecné námitky a teprve v dalších podáních a vyjádřeních formuluje konkrétní skutkové a právní argumenty (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č.j. 1 As 106/2017-31). Soud tedy k námitkám, které nebyly řádně uplatněny, tedy uplatněny ve lhůtě pro podání žaloby, nepřihlížel.
23. Městský soud v Praze však alespoň obecně a stručně doplňuje, že ze správního spisu nevyplývá, že by napadené rozhodnutí či jemu předcházející správní řízení trpělo některým z žalobcem vytykávaných deficitů. Žalovaný řádně a úplně zjistil skutkový stav věci, přičemž z ničeho se nepodává, že by správní řízení bylo jednostranné či neobjektivní. Soud neshledal, že by žalovaný postupoval v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů, popř. s jakýmikoliv jinými součástmi právního řádu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečné a neobsahuje dle závěru soudu žádný chybný výklad právních předpisů.
24. Zdejší soud uzavírá, že v případě žalobce neshledal naplnění žádného z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se zabýval skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobce. Při posouzení všech těchto skutečností došel soud k závěru, že správní orgán nikterak nepochybil ani během provádění správního řízení ani při vydání napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (ust. § 3 správního řádu. Žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (ust. § 68 odst. 3 správního řádu). Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu.
25. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

27. Ustanovený zástupce žalobce Mgr. Bc. Filip Schmidt, LL.M., advokát, jemuž v souladu s ust. § 35 odst. 10 větou první s. ř. s. platí odměnu za zastupování stát, provedl ve věci čtyři úkony právní služby, kterými jsou první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem [ust. § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], a 2x účast na jednání před soudem [ust. § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], písemné podání [ust. § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu]. Za jeden úkon právní služby mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [ust. § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s ust. § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle ust. § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Za čtyři úkony právní služby tak ustanovenému zástupci náleží 13 600 Kč, přičemž vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce je plátcem DPH, se tato částka zvyšuje o částku odpovídající dani, tj. o částku 2 856 Kč. Celková výše odměny ustanoveného zástupce žalobce tedy činí 16 456 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 13. února 2020

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.